

SERVICEKONTORET

Anders Barke
Informationschef
tel: 0251-804 56
fax: 0251-804 79
e-post: anders.barke@alvdalen.se

ANDERS LINDBERG HAR SLÄCKT FÄRDIGT

Färdigsläckt för Anders.

Efter en rekordlång anställning, 41 år, 3 månader och 20 dagar som deltidssläckare vid Älvdalens Räddningstjänst, slutar Anders Lindberg den 31 december 2008. Anders konstaterar:

- Det enda jag ska släcka hädanefter är min egen törst!

Det var den 11/9 1967 som Anders började vid brandkåren, eller ”Älvdalens Borgarbrandkår”, som det hette på den tiden. Då var Rune Boberg brandchef, samtidigt som han var förman på Hagströms. Brandstationen, med sitt karakteristiska torn, låg då uppe vid Tallbacken. Tornet var f ö i huvudsak enbart till för att torka slangar i, och knappast något utkikstorn som man skulle kunna tro! Nu heter det ”Älvdalens Räddningstjänst”, brandchefen är heltidsanställd, brandstationen ligger nere på industriområdet, slangtorkningen sköts i Orsa och mycket annat har också förändrats.

Slä(c)kten är värst

I familjen Lindberg kan man verkligen säga att släkten både har släkt och släckt i Älvdalen sedan länge: Lindbergs är en gammal smedsläkt som verkade vid Långö Liebruk under brukets glansdagar, Anders far, Åke, var både smed och brandman hela sitt liv, och också den som fick Anders att börja, både som smed och brandman. Anders son, Roger, är sedan många år också deltidbrandman, men kommer inte att ta över smedjobbet från sin far. Anders säger att han inte vill någon så illa att ta över efter honom i det gebitet.

Att bli brandman är ett kall

- Det har aldrig varit några problem att hitta nya brandmän i Älvdalen, trots att det är ett deltidsarbete med jour både dag och natt och helger, säger Anders.

För att bli brandman krävs det naturligtvis att man har god fysik. Det krävs dessutom att man kan infinna sig vid brandstationen inom 5 minuter efter ett larm, och, framför allt, att man har en arbetsgivare som tillåter att man sticker iväg när larmet går, något som näringslivet i Älvdalen alltid har varit frikostiga med.

Datum

2008-12-30

- Man blir knappast brandman av ekonomiska skäl, det är inte speciellt välbetalt, nej, det handlar mera om en känsla att värna om människor och samhället, säger Anders. Det är som ett kall.

Det finns bara en av mej och det är jag

Naturligtvis är det en tragedi när ens hem brinner upp, och Anders har träffat många människor som i chock över det inträffade kanske mera har sört förlusten av egendomen än uppskattat att de klarat livhanken. Anders konstaterar:

- Det bästa som kan hända med ett hus som börjat brinna är att det brinner ner, så man kan bygga ett nytt. Att reparera ett brandskadat hus brukar sällan vara den bästa lösningen.

- Grundidén med ett brandförsvar är att rädda livet på de som finns t ex inne i ett brinnande hus, inte huset i första hand. Hus kan man återskapa, inte människoliv. Det finns bara en av mej och det är jag, säger Anders.

Det finns många skrönor om Älvdalens brandkår från äldre tider. En som Anders dristar sig till att berätta handlar om när brandkåren var utkommenderad för en skogsbrand söder om Särna. En man blev tilldelad uppgiften att fara in till Sohlströms Livs nere i kyrkbyn och se till att få med dricka upp till de törstiga brandmännen. Han kom upp till branden så småningom, men fick dock vackert vända om och åka tillbaks för att byta, eftersom en av brandmännen protesterade när han kommit dit med lättöl. Han krävde mellanöl om det skulle bli någon släckning, så det blev till att köra de 5-6 milen söderut och ordna rätt dricka!

Smedhalvan

I det civila arbetar Anders alltså som smed, ett yrke han ärvt efter sin far Åke. "Smedhalvan" kallas han av en del. Smedjobbet kommer han att fortsätta med ytterligare ett par år, innan det är dags för pension även från det. När Anders lägger smideshammaren på hyllan kommer det att uppstå en brist i Älvdalen, men förmodligen kommer det att dröja ett tag ännu, för Anders älskar nämligen sitt jobb, och har nog väldigt svårt att sluta med det. Just nu är han livligt engagerad i utbyggnaden av Weddesågen nere på Blybergsvilan.

Vilka rubriker det skulle ha blivit!

De som känner Anders vet att han är en handlingens man, och tur är väl det. Han berättar att det en gång vid ett svetsningsjobb nere på Weddesågen höll på att gå riktigt illa:

- Slangen från gastuben hade gått av alldeles vid fästet i tuben, och det brann med full låga rakt upp ur flaskan längs väggen inne i sågen. Enda sättet att få stopp på det var att snabbt stänga kranen som ju var mitt inne i lågan.

Anders gjorde naturligtvis just det, och utan handskar, det var ju bråttom, och fick allvarliga brännskador på handen som gjorde att han inte kunde arbeta på flera veckor!

Datum

2008-12-30

Jag frågade honom hur han kunde göra något så vansinnigt, bränna upp sin egen hand.

Han svarade:

- Hur fan skulle jag då? Tänk dej själv, vilka rubriker i tidningarna! Brandman brände ner Weddesågen! Nej, det var nog bara att stänga av gasen det!

I V P A

En fråga som kan få Anders att bli ganska upprörd är frågan om ambulans i Älvdalen. Det finns något som heter I V P A, som står för: "I Väntan På Ambulans", och som betyder att deltidsbrandmännen ska göra vissa livsuppehållande insatser tills sjukvården anländer, men Anders menar att det är rena rama skämtet.

- Deltidsbrandmän kan inte agera sjukvårdspersonal. Vi MÅSTE ha en ambulans i Älvdalen.

Smedhalvans Kennel

Anders är jägare och friluftsmänniska. Fritiden tillbringar han helst vid fritidshuset uppe vid Glyfjärden, tillsammans med hustrun Anette, eller vid jaktstugan i Skogsbo norr om Bleckstugan.

Den som haft äran att följa med Anders på fågeljakt vet att han är inte den som ger sig i första taget om tillgången på fågel verkar dålig. Nej, någonstans måste de vara, och det är de naturligtvis.

På tal om fågeljakt; Anders har genom åren haft ett flertal engelska settrar, som sekunderat honom under fågeljakten. En gång provade Anders även på att ha en egen kennel. Hans settertik Sissi fick 10 valpar. Anders satte genast upp en vägg i vardagsrummet, halva rummet för hundarna, halva för honom och frugan, ordnade till en foderränna av en hänggränna, och där fick valparna leva sina första åtta veckor innan de fick nya familjer runt om i Sverige. Vilken start i livet!

Det är där de brukar komma

Undertecknad och Anders hade beslutat sig för att slå sina påsar ihop, dvs att låta setterhannen och dito tiken tillverka några ättlingar. Efter många om och men blev det till slut en hängning, och vi beslutade att det skulle bli en till för säkerhets skull, men inte mer, - för då blir det fler än sju valpar, sa Anders.

När det började dra ihop sig till förlossning sade jag till Anders att

- Se nu till att tala om för mig när det är dags, för jag vill vara med.

- Tror fan det, sa Anders, "tror du att jag har tänkt vara själv om det här?"

Dagen, eller rättare, natten infann sig. Anders ringde mig halv ett en natt mitt i veckan och jag åkte dit.

Det var mörkt i köket hemma hos Anders när jag kom dit, så när som på den ficklampa Anders utrustat sig med. Där stod Sissi med krum rygg och försökte trycka ur sig något, men det gick inte så bra. Jag läste i en hundbok att "när tiken

Datum
2008-12-30

försökt i 20 minuter men inte fått ur sig något är det nog dags att kontakta veterinär”. Sagt och gjort, Anders ringde sin gode vän veterinär Christer Nälser och beskrev läget.

- Jaha, sa Christer, har ni tittat henne där bak då?
- Nej, svarade Anders, sanningsenligt.
- Det är där dom brukar komma! sa Christer.

Hundvalpar är blinda när de föds!

Med ficklampan hjälp kunde vi då konstatera att den första av valparna var på väg ut, och med Chisters vägledning per telefon hade vi snart fått ut den hane det visade sig vara. Sedan följde alltså ytterligare nio valpar, som alla klarade sig och, efter de första veckorna hos Lindbergs, fungerade som trevliga familje- och jakthundar på olika ställen i Sverige.

Ficklampan använde vi alltså för att skona valparna från ljuset när de kom ut i verkligheten. Det var först långt efteråt som vi kom på att valparna är ju blinda vid födseln!

Anders har sagt många gånger efter kenneläventyret att

- Det var det djävligaste jag varit med om. Aldrig mer! Jag gick ner tio kilo under det där halvåret.

Det finns mycket mer att berätta om själva förlossningen av dessa tio valpar, och många andra trevliga minnen och historier tillsammans med Anders Lindberg, men det sparar vi tills nästa gång han pensionerar sig, och tackar honom för lång och trogen tjänst vid Älvdalens Räddningstjänst!

Anders Barke

